

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Meneer de Voorzitter, ik ben onschuldig...

Het is mij in de laatste tijd af en toe gebeurd, dat ik processen volgde, waarvan ik de betrokken personen goed heb gekend, meer zelfs, waarvan ik de aangehaalde feiten heb medebeleefd. Welnu, ik moet eerlijk bekennen, toen de feiten binnen de ruimte van de gerechtszaal gecommenteerd werden, kregen zij een gans anders uitzicht, dan toen zij zich in werkelijkheid voordeden.

Ik weet het wel: de lijst van de rechterlijke dwalingen is lang. Maar op onze dagen valt zulks nog maar bij uitzondering voor.

In het grootst aantal gevallen zijn de uitgesproken vonnissen ten volle gerechtvaardigd.

De uitzonderingen, waarop ik zojuist doelde, zijn er des te ijzingwekkender om.

— Wie zal zo vermetel zijn, riep meester G. Guilhermet uit, te beweren, dat hij nooit het slachtoffer worden zal van een rechterlijke dwaling? Morgen bij uw ontwaken zullen de gendarmen u komen aanhouden. Een zeldzame samenloop van omstandigheden zal u betrekken in een doodslag. De meest bezwarende

bewijzen zullen zich, buiten uw weten, op uw hoofd ophopen. En ge zult naar de gevangenis overgebracht worden. Maar ge zult ervan overtuigd zijn dat ge terstond uw onschuld zult kunnen bewijzen.

Met ontzetting zult ge vaststellen, welke verpletterende machten zich tegen u keren.

De nieuwsbladen hebben in het lang en in het breed de bij-

zonderheden van uw aanhouding verteld. Hun verhaal is boosaardig en stelt als grote misdaden aan de kaak, kleine menselijke zwakheden van uw bestaan. Kleine feiten uit uw privaat leven worden onder de ogen van lezers gebracht, die u niet het minst genegen zijn. Om uw onschuld te bewijzen zult gij op uw weg, die zeldzame wezens moeten vinden: een niet vooringenomen onderzoeksrechter, waarheid sprekende getuigen, bescheiden journalisten, die er niet op uit zijn de wansmaak van de menigte te vleien, onpartijdige deskundigen.

Tijdens het proces: de rechtvaardigheid van de voorzitter, er om bezorgd niet tot zijn stelling te maken, de thesis van het openbaar ministerie; de eerlijkheid van de Procureur, die door de knepen van de welsprekendheid niet beïnvloed wordt, en bewijzen voorbrengt, behendige antwoorden en gewekte sympathie; een homogene jury, welke niet vooringenomen is; en, ten slotte, dit geheimzinnig en almachtig element, dat men het «Geluk» noemt, zullen uw redding verzekeren. Het is te wensen dat de «Macht», die het lot van de mensen regelt, zich van uw proces verwijderd houdt: de hysterische vrouw, het liegende kind, de getuige waarvan de geest ziekelijk is en die zonderlinge wezens, die door de kracht van de suggestie de wil van andere mannen beheersen.

Wanneer men van een rechterlijke dwaling spreken hoort, is men geneigd te zeggen: mocht ik van een misdaad beticht worden en zo het noodlot tegen mij onverklaarbare bezwaren mocht opstapelen, dan komt het mij voor, dat ik in mijn onschuld de macht zou vinden om door mijn gebaren en door de overredende klank van mijn stem mijn rechters te overtuigen. En heel mijn wezen zou hun toeschreeuwen: Ik ben onschuldig.

— Welnu, neen, beweert meester Jean Franceschi, het is de mens niet gegeven zijn geweten op zijn aangezicht te laten weerspiegelen, zijn ziel in zijn ogen te leggen, zijn hart de algehele waarheid te doen uitroepen. Het is de rechters niet gegeven door middel van een toetssteen de oprechtheid der woorden van de beschuldigde na te gaan.

Wie bewijst hem dat de wanhoopskreet, die een onschuldige slaakt, de uitdrukking van de waarheid is en de stoutmoedige ontkenning van een misdadiger, die terugschrikt voor de gevolgen van zijn misdrijven, leugen?

Ziedaar waarom rechterlijke dwalingen nog altijd mogelijk zijn. En er zouden er nog meer zijn, zo de verdediging niet bereid stond om de onschuldigen bij te staan.

Want laten wij het niet uit het oog verliezen: hij die beticht wordt van een misdaad, heeft iedereen tegen zich gekant, burens die niet weten hoe hun tijd te doden, zonderlinge individuen die zich met alles bemoeien en vooral met de zaken die hun niet aangaan, hoogmoedigen, onverschilligen, hartstochtelijken, vijanden, getuigen, rechters en zekere kranten.

De grote advocaat, meester Vanoven, heeft het bevestigd: Allen zijn tegen de betichte gekant...!

Behalve zijn advocaat!

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

In deze man had hij volstrekt vertrouwen, hij leverde hem veel waren, en alle drie weken kwam de reiziger hem eerlijk voldoen. Het was de betaaldag en Joseph dacht, thuis komende, zijn man met het geld aan te treffen.

Toen hij zijn dorpel betrad, speelden de kinderen aan de voordeur en vlogen hem om de hals.

Nooit had Joseph ze zo gulhartig omhelsd en binnenkomende, gaf hij aan zijn echtgenote een volledig verslag van zijn wedervaren.

Hij vroeg vervolgens naar de reiziger, maar deze had, niettegenstaande het bijna middag was, zich nog niet aangeboden. Dit wekte echter geen argwaan, daar de man soms in de namiddag kwam, of soms ook de volgende dag, doch dit was bij uitzondering. De echelingen hadden geen kwaad vermoeden, maar toen er veel dagen voorbijgingen, zonderdat hun verkoper kwam, begon men achterdochtig te worden. Joseph ging op verkenning naar de wekelijkse markt van Geeraardsbergen, en aldaar vernam hij met schrik dat deze, die hij altijd voor een eerlijk man had gehouden, veel mensen had bedrogen en sinds een maand naar de vreemde was gevlucht.

De arme Joseph ging, halfdood van ontsteltenis, naar huis en hij bevond zich ongeveer in dezelfde toestand als vóór hij de vijfhonderd gulden had ontleend. Maar, ten einde zijn zieke vrouw niet te erg te verontrusten, bedacht hij een plan.

— Vrouw, zegde hij, na haar de netelige toestand te hebben uitgelegd, wil u niet al te zeer ontstellen over de ramp, die ons treft, ik wil eerst een uiterste poging wagen, die, indien zij slaagt, voor ons de beste gevolgen kan hebben: Mijn oom Lucas, wiens levenswijze nu reeds meer dan een jaar veranderd is, schijnt mij nu meer genegen te zijn dan vroeger. Vóór enige tijd ontmoette ik hem in de stad; ik groette hem zeer beleefd en hij lachte mij vriendelijk toe, en vroeg met belangstelling naar de staat van mijn zaken.

— Oom, zeide ik, Godlof, de kans is gekeerd, ik win veel geld en ik hoop in kort u te komen voldoen.

Hij sloeg de ogen naar de grond en dan, het hoofd opheffend, sprak hij:

— Hoor, Joseph, wat ik u geleend heb, zijn onbeduidende sommen. Wees vlijtig in uw handel, bemin uw vrouw en kinderen en denk niet meer aan wat ge mij nog schuldig zijt; ik scheld het u kwijt.

Hiermede scheidde hij van mij en, zonder naar mijn dankbetuigingen te luisteren, vervorderde hij zijn weg.

Nog op staande voet wil ik naar hem toe, hij moet ons helpen, sprak Joseph driftig, en hij nam zijn jas, die hij reeds uitgedaan had, van de kapstok, schoot hem aan, zette zijn hoed op en ging weg.

De rentenier had zich juist aangekleed, om zijn gewone wan-

deling te doen, want nu hij bijna driemaal zoveel had te verteren als voorheen, ging hij schier dagelijks uit. Hij had zijn stok reeds onder de arm, toen de meid hem kwam verwittigen, dat zijn neef hem wenste te spreken.

— Mijn neef, dacht Lucas Verboelen, oh ja, ik weet wat het zijn zal. De kerel, volgens hij zegt, maakt goede zaken, en hij wil, niettegenstaande ik hem alles heb kwijtgescholden, mijn schuldenaar niet blijven. Hij is grootmoedig, zonder twijfel brengt hij mij het geld terug, dat ik hem geleend had.

Hij beval Joseph binnen te leiden. De rentenier zag weldra aan de beroerde wezenstrekken van zijn neef, dat deze hem om een heel andere zaak kwam vinden, dan hij had gemeend. Hij deed hem neerzitten en vroeg wat hij verlangde. De diepbedroefde koopman was zo ontroerd, dat hij bijna niet kon spreken en losbarstte in tranen. Eindelijk kwam hij een weinig tot bedaren en hij verhaalde wenend het groot verlies, dat hij geleden had, zijn oom smekend zich over de zoon van zijn overleden broeder en over zijn huisgezin te ontfermen en toch de nodige geldmiddelen te willen lenen om zijn handel te kunnen hernemen.

De rentenier kreeg medelijden met zijn neef. Alhoewel hij zijn eigendommen op lijfrente had verkocht, bezat hij nog geld genoeg om hem te helpen, maar om zo plots, uit eigen beweging, een opoffering te doen, was hij veel te wantrouwig.

— Neef, zegde hij, gij zijt waarlijk ongelukkig, doch vooraleer iets voor u te doen, moet ik daar eens met iemand over spreken, wiens raad ik gewoon ben te volgen, maar zeg mij nu rechte uit, hebt gij nog schuld aan mijnheer Hendrik van Heverboom?

— Neen, oom, ik heb, achttien maanden geleden, vijfhonderd gulden van hem geleend, maar die zijn reeds, met de intrest er bij, eerlijk terugbetaald.

— Goed, heb moed, heden ga ik de heer van Heverboom bezoeken, kom morgen op ditzelfde uur terug, en ik denk dat ik alsdan u zal kunnen helpen.

Joseph dankte hartelijk en beloofde de volgende dag weer te komen.

's Anderendaags, op het gestelde uur, begaf hij zich terug bij zijn oom. Deze zat in zijn zetel, bezag zijn neef, die hem vriendelijk groette, nors in de ogen en wees hem een stoel aan.

Joseph zette zich neder, met de hoed in zijn handen, in afwachting van wat zijn oom hem zou zeggen.

— Joseph, sprak deze, toen gij mij gisteren uw nood kwaamt klagen, hebt gij alles zo slim aan boord gelegd, dat ik waarlijk deernis met u voelde en het voornemen koesterde u te helpen volgens mijn vermogen. Weinig dacht ik alsdan dat de zoon van mijn overleden broeder mij met leugens kwam paaien, maar nu dat ik over uw bedrieglijke handelwijze volkomen ben onderricht, verzeker ik u stellig dat gij nimmer door mij nog zult worden geholpen.

Deze woorden klonken als een donderslag in de oren van Joseph. Hij was verontwaardigd toen zijn oom hem van leugentaal en bedrog beschuldigde. Hij stond op en antwoordde met ernst:

Wordt vervolgd)